

Nhìn Đâu Cũng Thấy Như Đà Lạt

Nước Mỹ năm nay lắm bão bùng
Mùa Hè mà lạnh tưởng như Đông
"Em thơ chị đẹp em đâu nhỉ?"
Thằng bé đưa tay chỉ cánh đồng...

Đồng đó, mùa Xuân thì cỏ biếc
Mùa Hè, đồng đó hóa đồng hoa...
Bão mưa giông gió...hoa nằm rạp
"Chị đẹp lẽ nào đã hóa ma?"

Thằng bé với chàng thi sĩ nép
Một hành lang rộng đứng nhìn mưa
Mưa qua nghĩa địa, đồng hoa dại
Dẫm cánh bướm nằm chết xác xơ...

Thằng bé líu lo khoe chị nó:
"Cứ mùa Xuân chị có má hồng
Cứ mùa Hạ chị choàng khăn thắm
Thu, khăn vàng và tím, mùa Đông..."

Thằng bé tiếc thương cho chị nó:
"Tuổi hai mươi chị đẹp lắm kia!
Không hiểu tại sao mùa Hạ đến
Chị buồn khăn thắm đội đầu đi..."

Tôi lắng tai nghe pho chuyện cũ
Nhìn đâu cũng thấy nhớ miên man...
Lẽ nào ai đó là Tiên Nữ?
Người của Trời nên bỏ thế gian?

*

Em bỏ thế gian để bão bùng
Để buồn nước Mỹ, tại sao không?
Nhiều hôm không thấy bình minh nữa
Vườn nở cho ai những nụ hồng...

Có nụ hồng màu trắng quá thương
Có nụ hồng màu đỏ, đỏ buồn
Không có bàn tay người ngọc vuốt
Mỗi cành hoa đọng hạt mù sương...

*Nhìn đâu cũng thấy...như Đà Lạt
Cũng thấy con đường xuống Cẩm Đô
Cũng thấy Nhà Làng con dốc đá
Thấy lòng mình lạ...rất hoang vu!*

Trần Vấn Lệ